

selskabet er et realkreditinstitut, vil erhvervelse af dets udstedte obligationer normalt kunne godkendes.

Bestemmelsen svarer til § 27, stk. 1, i bank- og sparekasseloven, idet den dog er tilpasset det snævrere virksomhedsområde for realkreditinstitutter. Således omfatter bestemmelsen ikke ydelse af realkreditlån, idet disse ydes på grundlag af ejendommens værdi. Der fastsættes ikke bestemmelse om, at et realkreditinstitut ikke må yde andre former for lån end realkreditlån eller stille garanti for lån optaget af de nævnte virksomheder, da dette følger af afgrænsningen af realkreditinstitutters virksomhedsområde.

Til § 64

I § 49 er fastsat regler om den maksimale renterisiko vedrørende udlån og obligationsudstedelse samt hertil knyttede finansielle instrumenter.

I § 64 fastsættes regler om den maksimale renterisiko vedrørende andre aktiver og passiver, inklusive ikke-balanceførte poster.

Realkreditinstitutets midler svarende til egenkapitalen har traditionelt været placeret i obligationer med relativt lang løbetid svarende til udlånet. Det kan være forbundet med fordele for et realkreditinstitut at placere midlerne i obligationer med lang løbetid. Realkreditinstitutionen har således i en situation, hvor panterne bliver nødlidende, mulighed for at annullere egne obligationer og herved dække tab på panter. Derved bliver renterisikoen i forbindelse med tab på panter mindre. Endvidere har placering i egne obligationer flere funktioner i relation til udlånsvirksomheden. Fx. kan det være nemmere for låntagerne at indfri lån, hvis realkreditinstitutionen har obligationer af den pågældende type i beholdningen. Samtidig betyder placeringen i obligationer med lang løbetid, at realkreditinstitutionen pådrager sig en renterisiko.

Bestemmelsen tilsigter ikke at ændre den gældende placeringspraksis. En tilladt renterisiko svarende til renterisikoen vedrørende instituttets udstedte obligationer og andre værdipapirer indebærer, at instituttet fortsat vil kunne placere midler svarende til egenkapitalen i egne obligationer med lang løbetid. Bestemmelsen tilsigter at forhindre, at instituttet påføres renterisiko herudover ved at anvende finansielle instrumenter.

Finansielle instrumenter er f.eks. terminskontrakter og futures. Indgår et realkreditinstitut en terminskontrakt om køb af obligationer, forøges den renterisiko, der i forvejen er på fondsbeholdningen.

Rent teknisk er bestemmelsen udformet således, at den regulerer den samlede renterisiko på alle andre nettoaktiver end dem, der knytter sig til udlånsvirksomheden. Det er herefter uden betydning, hvorledes

renterisikoen er fordelt på fondsbeholdningen og de finansielle instrumenter.

Renterisiko defineres i stk. 2 som realkreditinstitutionens tab i tilfælde af en ændring af markedsrenten på et procentpoint. Definitionen svarer til definitionen af renterisiko i relation til udlånsvirksomheden, jf. § 49, stk. 2.

Hjemmelen til boligministeren i stk. 3 vil blive anvendt til at fastsætte de praktiske fremgangsmåder, indberetninger m.v. i relation til opgørelse af renterisiko.

Til § 65

Bestemmelsen indebærer, at de af realkreditinstitutionens nettoaktiver inklusive ikke-balanceførte poster, som ikke vedrører udlånsvirksomheden, skal svare til egenkapitalkravet i henseende til valuta. Ved nettoaktiver forstås aktiver i en valuta fratrukket passiver i samme valuta.

Bestemmelsen indebærer ikke et krav om fuldständig korrespondens med hensyn til valuta, men alene at de nævnte aktivers valutamæssige sammensætning tilnærmelsesvist skal svare til den valutamæssige sammensætning af egenkapitalkravet. Bestemmelsen omfatter foruden fondsbeholdningen også ikke-balanceførte poster såsom valutaswaps og terminskontrakter i udenlandsk valuta.

Bestemmelsen har til formål at begrænse instituttets valutakursrisiko, således at dækningen af egenkapitalkravet ikke ændres som følge af valutakursændringer. Bestemmelsen forhindrer, at et realkreditinstitut udsættes for en væsentlig tabsrisiko som følge af udækkede valutapositioner.

Adgangen for boligministeren ifølge stk. 2 til at dispensere fra kravet om valutaneutralitet tænkes bl.a. anvendt, når et realkreditinstitut erhverver datterselskaber i udlandet, hvor korrespondenskravet ikke vil være opfyldt, før en udlånsportefølje af en vis størrelse er opbygget.

Kapitel 12

Fusion, deling og omdannelse til aktieselskab

Til § 66

Bestemmelsen indebærer, at fusion og deling af realkreditinstitutter kræver boligministerens godkendelse. Det skyldes den væsentlige samfundsmæssige betydning, som fusioner og delinger kan have såvel for strukturudviklingen på realkreditmarkedet som for låntagere og obligationsejere.

Til § 67

Bestemmelsen åbner mulighed for, at de realkre-